

Alkotmánybíróság részére

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 9 7 2 - 2 / 2020	
Érkezett: 2021 JAN 18.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	31

Ad.: a Fővárosi Törvényszék 29.K.705.877/2020/4. számú ítélete tárgyában, figyelemmel a T. Alkotmánybíróság 2020. december 4. napján kelt és meghatalmazott jogi képviselőm által 2020. december 14. napján kézhez vett tájékoztatására, az Alkotmánybíróság előtt IV/1972-1/2020. számon folyamatba tett eljárásban, egységes szerkezetben a korábban beadottakkal –dőlt betűvel szedve a tartalmi változásokat.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. § alapján

[REDACTED] szenegáli állampolgár

meghatalmazott jogi képviselőm útján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg **Fővárosi Törvényszék 29.K.705.877/2020/4. számú határozatának** alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Pertörténet és a tényállás ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítésére való hivatkozás

Szenegáli állampolgár vagyok, Európába 2013-ban érkeztem, majd 2014.-ben Németországba mentem, ahol menedékkérelmet terjesztettem elő. Ott ismerkedtem össze magyar állampolgár élettársammal, és 2017. decemberében megszületett a közös gyermekünk, aki szintén magyar állampolgár. Azóta is egy háztartásban élünk. 2017.-ben jártam Magyarországon, ahol rendőri intézkedés nyomán először idegenrendészeti őrizetbe vettek, majd visszairányítottak Németországba 2017. november 21. napján. 2017. novemberétől 2020. májusáig éltünk Németországban, majd Magyarországra költöztünk, mert a német hatóságok kiutasítottak, és azt tanácsolták nekünk, hogy itt nyújtsak be

tartózkodási engedélyt a kislányunkra, mint magyar állampolgárra tekintettel. 2020. július 7. napján a párommal megjelentünk az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság budapesti ügyfélszolgálatán, és családi együttélés célú tartózkodási engedély iránti kérelmet szerettem volna előterjeszteni a vírushelyzet miatt méltányossági alapon, belföldi kérelmezéssel, ahogy erre a jogszabályok lehetőséget adnak. Valóban nem volt ekkor tartózkodási engedélyem, de családtagjaim magyar állampolgárok, akikkel együtt élek, és szeretném kivenni a részem a kislányom neveléséből.

Az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság ilyen előzmények mellett hozta meg 106-1-60869/2020-Ké. számú határozatát 2020. július 8. napján, amelyben megállapították, hogy a magyarországi tartózkodási feltételeket nem teljesítem, és ezért az Európai Unió tagállamainak területéről Szenegál területére kiutasítottak továbbá az idegenrendészeti kiutasítással együtt 5 év időtartamra beutazási és tartózkodási tilalmat rendeltek el amely az Európai Unió területét érinti. Jelenleg a kiutasítás végrehajtására várok [REDACTED]. A kiutasításomra a 2007. évi II. törvény (Harmtv.) 43. § (2) bekezdése alapján került sor.

A beutazási és tartózkodási tilalom időtartamának meghatározásakor az OIF azt vette figyelembe, hogy a hatóságot megtévesztettem, mert több néven is szerepeltem a nyilvántartásban, valamint nem vártam meg a németországi menekültügyi eljárásom lezárását, és ezért visszaéltem a nemzetközi védelem iránti igény benyújtásával, és ellenem büntetőeljárások indultak.

A határozat ellen törvényes határidőben keresetet nyújtottam be a Fővárosi Törvényszéken. Keresetemben kértem a közigazgatási határozat megsemmisítését.

Sérelmesnek tartottam az elrendelt beutazási és tartózkodási tilalom 5 éves tartamát is, mert nem tudnék ezekben a lányomról és a családomról gondoskodni. Előadtam, hogy a terhemre rótt bűncselekmény csekély tárgyi súlyú volt (csekély mennyiségű kábítószer tartása) és a másik büntetőeljárásban is lezárult már a büntetőjogi felelősségre vonásom. Éppenséggel a német hatóságok hívtak fel arra, hogy a magyar családomhoz való csatlakozás érdekében hagyjam el Németországot, és nyújtsak be itt tartózkodási engedély iránti kérelmet, amelyet megkísértem, de a bevándorlási hatóság – álláspontom szerint jogszerűtlenül – megtagadta a kérelem bevitelét. Azt is tévesen állapították meg, hogy szándékosan különböző neveket adtam volna meg, hogy az idegenrendészeti eljárásokban azokat tévesen rögzítsék. Az alperes lényegében minden személyi körülményemet ellenem fordította, és a kitoloncolás valamint a tartózkodási tilalom meghatározásához használta fel.

Fentiek ellenére a közigazgatási bíróság a keresetemet elutasította, az ítélet ellen egyéb jogorvoslat, így Kúriai jogorvoslat nem állt rendelkezésre.

A bíróság maga is arra a következtetésre jutott, hogy a kiutasítás feltételei fennállnak, mert a tartózkodás feltételeit a határozat időpontjában nem teljesítettem. A kitoloncolás elrendelésének körében is osztotta a bíróság azt az alperesi hivatkozást, amely szerint nem áll

szándékomban az ország és az Európai Unió területének önkéntes elhagyása, ezért jogos társadalmi érdek fűződik a kiutaztatás hatósági kíséréttel való ellenőrzéséhez.

Figyelemmel a kitoloncolásra a beutazási és tartózkodási tilalom elrendelésének jogi alapja sem kérdőjeleződött meg, és a bíróság az OIF indokolását fogadta el az ötéves időtartamot illetően is anélkül, hogy az általam felsorakoztatott tényeket vagy érveket utóbbival kapcsolatban figyelembe vette volna.

A fentiekre figyelemmel a bíróság a keresetemben foglalt érveimet és jogsértésre vonatkozó kifogásaimat nem fogadta el, ezért a keresetet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, mint alaptalant elutasította.

Az ítélet elleni perorvoslat lehetőségét a Harm.tv. 46. § (2b) bekezdése zárta ki, ezért Kúriai felülvizsgálatot nem kérhettem, és nem is kértem, ahogy perújítást sem kezdeményeztem.

II. Az indítványozó érintettségének bemutatása

A peres eljárásban felperesként jártam el, a közigazgatási eljárásban pedig ügyfélként, így érintettségem nem kíván külön bizonyítást.

III. Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Az Abtv. 29. §-a alapján az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.

Álláspontom szerint a Harmtv. 47. § (1) bekezdésének és (5) bekezdésének ítéletben és közigazgatási határozatban való alkalmazása sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését (Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák).

Az ítéletben alkalmazott joggyakorlat alapján amennyiben a kiutasítást hatósági kíséréttel rendelik el, kötelező a külföldivel szemben beutazási és tartózkodási tilalmat elrendelni, amelynek mértéke az esetemben a maximálisan meghatározható 5 év.

Megállapítható, hogy a kiutasításomra úgy került sor, hogy magyar állampolgár gyermekkel és élettárssal éltem közös háztartásban. ***Ők a családom.*** Előadom, hogy az alapjogaim megsértése szempontjából nem elsősorban a kiutasításom elrendelését tartom jogellenesnek, ***hanem azt, hogy a döntés során nem vették figyelembe, hogy a gyermekemről***

gondoskodni szeretnék és ez kötelezettségem is (v.ö.: Alaptörvény XVI. cikk (3) bek.). A beutazási és tartózkodási tilalom elrendelésével a családi életem lehetetlenül el, nem tudnék a gyermekemről gondoskodni, nevelésébe nem szólhatnék bele. Az élettársam és gyermekem nem tudna velem tartani Afrikába. A bírósági ítélet alaptörvény-ellenessége tehát abban mutatható ki, hogy velem szemben a kiutasítást egyrészt kitoloncolással rendelték el, másrészt a maximálisan meghatározható 5 évben rögzítették a beutazási és tartózkodási tilalmat velem szemben annak ellenére, hogy családom van, akikkel a jövőben csak legfeljebb elektronikus úton tudom a kapcsolatot tartani, a lányom nevelésében személyesen nem vehetek részt.

IV. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

VI. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordulok a Tisztelt Alkotmánybírósághoz, melyben a Fővárosi Törvényszék hivatkozott ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérem.

Előadom, hogy a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését is kérem, tekintettel arra, hogy a kiutasításomat hatósági kísérettel rendelték el, amelynek végrehajtásáig idegenrendészeti őrizetemet rendelték el.

Előadom, hogy a közigazgatási eljárásban is kértem az Idegenrendészeti Igazgatóság határozatával szemben azonnali jogvédelmet, amelyet megkaptam, de a bírósági eljárás befejeződésével a jogvédelem megszűnt.

Álláspontom szerint az eljáró bíróság az Alaptörvénnyel ellentétesen alkalmazta a Harmtv. 47. § (1) bekezdését és a 47. § (5) bekezdését, amely sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított jogomat.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a Főigazgatóság ügyfélszolgálatán az élettársammal jószántamból jelentem meg pontosan azért, hogy a családi együttélés biztosítása érdekében tartózkodási engedély iránti kérelmet nyújthassak be magyarországi tartózkodásomra figyelemmel belföldön. Erre a Harmtv. egyébként lehetőséget biztosít méltányossági alapon, elsősorban olyan családi vagy egészségügyi okból, amelynek kialakulásában önhiba a kérelmezőt nem terheli. Jelen esetben mind gyermekem érdekei, mind a Covid19 vírussal kapcsolatos járványügyi-helyzet indokolta volna álláspontom szerint, hogy a kérelmemet az

OIF Tartózkodási Osztálya átvegye, majd benne döntést hozzon. Nem álltam körözés vagy bármilyen kiutasítás hatálya alatt, amely indokolta volna, hogy azonnal a hatósági osztályra kísérjenek, és kezdetét vegye a kiutasításomhoz vezető idegenrendészeti eljárás.

Tény, hogy a magyarországi tartózkodási feltételeket a kiutasító-határozat meghozatalának időpontjában nem teljesítettem, de épp azért kerestem fel a hatóságot, hogy a tartózkodási engedély kiadásához szükséges feltételeket igazoljam. A méltányossági kérelem átvételének megtagadását az OIF nem tehette volna meg, ugyanakkor ezt követően a hatósági osztály nem tekinthetett el a kógens kiutasítás alkalmazásától. Ugyanakkor a bírósági ítéletet ekörben nem tartom Alaptörvény ellenesnek.

Az ítéletből is kitűnően a kitoloncolást a Főigazgatóság azért rendelte el, mert nem vállaltam az EU területének önkéntes elhagyását, nem rendelkezttem repülőjeggyel vagy annak megvásárlásához szükséges anyagi fedezettel, és nem illet meg Magyarország területén a tartózkodás joga továbbá az eddigi magatartásom alapján azt a következtetést vonták le velem kapcsolatban, hogy minden eszközt megragadok ahhoz, hogy a schengeni tagállamok területén maradjak.

Az 5 éves beutazási és tartózkodási tilalom meghatározásakor pedig a terhemre rótták ismételten, hogy a magyarországi tartózkodási feltételeket nem teljesítem. Mivel több néven szerepelek a nyílvántartásokban, ezért a hatóságot megtévesztettem továbbá Németországban nem vártam meg a menekülteljárásom befejeződését és úgy érkeztem Magyarországra, hogy álláspontjuk szerint visszaéitem a nemzetközi védelem iránti igény benyújtásával. Valamint hátrányomra mérlegelték a német büntetőeljárásomat (verekedés miatt 1 év szabadságvesztés) és a folyamatba tett magyar büntetőeljárásomat (csekély mennyiségű kábítószer tartásának vétsége).

A bíróság sem a kitoloncolás alkalmazásának körében, sem az elrendelt beutazási és tartózkodási tilalom mértékének meghatározásának körében nem látta szükségét részletes indokolás kidolgozásának, holott a keresetem egyik támpillére épp a btt. eltúlzott mértéke volt. Az ítélet 27. bekezdése kifejezetten iratellenesen rögzítette, hogy a hatóság látókörébe rendőrségi intézkedést követően kerültem, pedig ahogy a fentiek szerint előadtam, magam kerestem fel a Főigazgatóságot, hogy a jogi státuszomat rendezzem. Álláspontom szerint az is a szavaim kiforgatása, hogy a nyilatkozatomat akként értelmezték: nem kívánom elhagyni Magyarországot önként. Természetesen ezt úgy értettem, hogy szeretnék itt maradni a családom miatt, és a gyerekeket nevelni, de nyilvánvalóan, ha a kiutasítás mellőzésére nincs mód, akkor intézkedtem volna a hazautazásról. Az sem fedi a valóságot, hogy ne rendelkezttem volna anyagi forrással a hazautazáshoz, azt ugyan természetesnek tartom, hogy miközben a tartózkodási engedélyem iránti kérelmem előterjesztése érdekében megyek a hivatalba, nem viszek magammal szenegáli repülőjegyet..

Mindamellett azt is rögzítem, hogy az eljárás egyetlen szakaszában sem kaptam jogi segítséget. Álláspontom szerint külföldiként egy olyan eljárásban, amelynek a tétje a szabadságom elvonása lehet, mint esetemben, a kötelező jogi képviselő biztosítása szintén eljárásjogi garancia kellene legyen, amelynek hiányában az eljárás tisztessége megkérdőjelezhető. Utóbbi hiátusra jó példa, hogy a kereseti kérelemben nem kértem ugyan tárgyalás tartását, de személyes (bíróság előtti) meghallgatásomat igen (azaz valójában tárgyalás tartását kértem, csak nem a megfelelő terminus technicust alkalmaztam). E nyilatkozatom értelmezésében is tetten érhető álláspontom szerint, hogy az eljáró bíróság nem vette kellően figyelembe a laikusságomat!

Visszatérve az ítélethez: a 30. szakasza rögzítette a btt mértékének körében képviselt bírói álláspontot, amely csupán visszautalt az alperesi határozatra, és annyit fűzött hozzá, hogy az Igazgatóság érveivel egyetértett.

Soha nem állt szándékomban a hatóság megtévesztése, tudomásom szerint a nyilvántartásban szereplő eltérések legfeljebb elírásokból származnak; valóban a német hatóságok iránymutatása alapján utaztam a családomhoz Magyarországra, amit nyilván nem tudok bizonyítani, de az előzményekből talán logikusnak hat; és büntetőeljárásaim tárgyi súlya valamint a magyar büntetőeljárás befejezetlensége vagy a kiutasítás, mint mellékbüntetés mellőzése a német eljárásban, mind arra utal, hogy ezek a büntetőeljárások nem mutatnak túl önmagukon, és nem képezhetik alapját egy olyan súlyos szankciónak, mint a btt. ötéves tartama.

Érdekesmód maga az ítélet is hivatkozik az Alaptörvény általam szintén citált helyére, amikor a kiutasítás alkalmazhatóságát elemzi. Ugyanakkor **téves** álláspontom szerint az az érve, amely szerint a jogalkalmazónak *csak azokban az esetekben* kell vizsgálni a családi kapcsolatot, amennyiben *jogszerűen, a családi kapcsolatra tekintettel tartózkodik* az országban a kiutasítással vagy btt-vel érintett személy.

A bírói döntés Alaptörvény ellenessége ugyanis épp abból vezethető le, hogy a kitoloncolást és az ahhoz kapcsolódó beutazási tartózkodási tilalmat illetve annak mértékét kizárólag egyoldalúan, a terhemre rótt, valós vagy valósnak vélt „súlyosító” körülmények alapján határozták meg, és a javamra szóló személyi körülményeket nem vették figyelembe, ahogy azt sem, hogy a döntéssel ellehetetlenítik a gyermekemről való gondoskodást, ezáltal a családi életemet megsértik, a magyar állampolgár gyermekem életében való részvételemet ellehetetlenítik.

Tisztában vagyok azzal, hogy az alapjogok korlátozhatók, így jogellenes cselekményért felelősségre vagyok vonható, és velem szemben a hatóságok szankciót alkalmazhatnak, és a bíróság is dönthet a szankció alkalmazása mellett. Jelen esetben azonban a családi életem sérthetlensége álláspontom szerint erősebb alapjog, mint a velem szemben

alkalmandó büntetéshez fűződő társadalmi érdek, és a jogalkalmazó általi alapjog korlátozás.

A bevándorlási jogszabályokból (2007. évi I. törvény valamint 2007. évi II. törvény és a hozzájuk kapcsolódó végrehajtási rendeletek) továbbá nem olvasható ki egy egységes kritérium rendszer, amely alapján a családi kapcsolat szerepét figyelembe kell venni az eljárásban. Nincs ez így például a magyarországi büntetőeljárásokban, amely az elkövetőkkel szembeni kiutasítás, mint mellékbüntetés alkalmazhatóságát függővé teszi a terhelt személy családi állapotától, és az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyától is. Így megállapítható, hogy az idegenrendészeti eljárásban kevesebb joga van az eljárás alá vont személynek, mint a bűncselekmény elkövetőjének, amely felveti a törvény előtti egyenlőség kritériumának megsértését az eljárásban. Nem egyértelmű a szabályozás és a jogalkalmazás abban, hogy adott jogsértésért milyen mértékű szankció (beutazási és tartózkodási tilalom) szabható ki, a bírósági mérlegelés szempont rendszere kidolgozatlan. Ezért az ítéletből, ahogy utaltam rá korábban, nem tisztázható, hogy a hatóság velem szemben miért a legsúlyosabb tartamú tilalmat alkalmazta, hiszen az sincs meghatározva, hogy konkrét jogellenes cselekmény milyen mértékű joghátránnyal fenyegetett.

A családi élet tiszteletben tartása, mint alapjog tartalma, hogy a közhatalmat gyakorló hatóság vagy bíróság ne lehetetlenítse el a gyermekemmel és az élettársammal való kapcsolattartást, és egy esetlegesen terhemre róható jogelennes megatartás esetén csak olyan szankciót alkalmazzon az alapjog korlátozására, amely arányban áll az elkövetett jogsértéssel, és nem okoz visszafordíthatatlan kárt a családi együttélésben.

A tárgyi bírósági döntés pedig a fenti kritériumnak nem felel meg, a bíróság azzal, hogy a döntésében a családi kapcsolatot nem vizsgálta, nem vette figyelembe és a velem szemben alkalmazandó szankció során ezt a szempontot kirekesztette a mérlegelésből, mert álláspontja szerint csak a jogszerűen Magyarországon tartózkodók esetében vehető figyelembe a családi élet, Alaptörvényt sértett, és nem tartotta tiszteletben a családi életemet.

*

Az Abtv. 56. § (1) és (2) bekezdésében meghatározottak szerint az alkotmányjogi panaszom befogadhatósága törvényi feltételei fennállnak. A panaszt az Abtv. 27. §-ára alapozom, amely szerint alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Jogi képviselővel járok el. Érvényes, az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó ügyvédi meghatalmazásom mellékelten csatolom.

V. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

Előadom, hogy a közigazgatási eljárásban kértem az Idegenrendészeti Igazgatóság határozatával szemben azonnali jogvédelmet, amelyet megkaptam, de annak hatálya a bírósági ítélet meghozataláig szólt.

Figyelemmel a T. Alkotmánybíróság hivatkozott tájékoztatására, a kiegészített beadványom bevezető részén rögzítettem a magyarországi lakóhelyem és tartózkodási helyem címét. Előadom, hogy a nevem nyilvánosságra hozatalához szükséges személyes nyilatkozatot a jogi képviselőm nyilvántartása szerint korábban csatoltam, de azt megteszem ismételten.

Korábban csatolt melléletek:

- ügyvédi meghatalmazás
- nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról
- az Országos Idegenrendészeti Igazgatóság 106-1-60869/9/2020 -Ké. számú határozata
- a Fővárosi Törvényszék 29.K.705.877/2020/4. számú ítélete

Kelt: Budapesten, 2021. január 13. napján.



jogi képv.:

dr. Ábrahám Dániel

